

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Saknar mina vänner

Nyman, Nina

Published in:
Hufvudstadsbladet

Publicerad: 28/02/2021

Document Version
(Referentgranskad version om publikationen är vetenskaplig)

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:
Nyman, N. (2021). Saknar mina vänner. *Hufvudstadsbladet*.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Idag 28 februari 2021

Nina Nyman

Byline: Doktorand i genusvetenskap vid Åbo Akademi

Rubrik: Saknar mina vänner

Det är sportlov. Jag hade tänkt att vi skulle åka till Åbo, men eftersom som vi bor i Nyland valde vi att följa Thl:s rekommendationer och stanna hemma och se snön smälta bort utanför fönstret. Jag får en liten titt på hur pandemin sett ut i många hem runt om i världen när jag sitter ner för att försöka skriva kolumn medans 5-åringen ger en dansföreställning med full volym i rummet bredvid. Efter en stund kommer hon in i mitt arbetsrum och frågar vad jag gör, jag försöker förklara vad en kolumn är och frågar henne vad hon skulle skriva kolumn om ifall det var hennes jobb.

”Om vänner. Att man kramar varandra och pussar varandra och att man leker med varandra och pusslar med varandra och är vänner och klär ut sig tillsammans och gör sig fina med rosetter och att dom också skulle vilja krama varandra.” svarar hon. Sex dagar utan sina dagiskompisar har varit en lång tid för henne. Jag blinkar bort tårar, för jag saknar också mina vänner. Och jag saknar att klä ut mig och göra mig fin med rosetter. För att inte tala om att kramas och pussas. Skärptröttheten efter ett år av pandemi är påtaglig, en pratande bild är i längden inte ett bra substitut för att träffa vänner som bor långt borta.

Jag tänker också på det här när jag ser nyheter om att ungdomar brutit mot säkerhetsrestriktioner eller att de mår sämre än vanligt och har svårt att genomföra studier under pandemin. Vänner är naturligtvis väldigt viktiga för människor i alla åldrar, men för ungdomar har de en helt speciell roll i processen att lösgöra sig från sin familj och bli en självständig vuxen.

I ett avsnitt av podden *En varg söker sin podd* tog Caroline Ringskog Ferrada-Noli upp att pandemin skapar en slags undermedveten känsla av att man skulle ha bråkat med sina vänner eftersom man inte träffat dem på länge. Att man liksom går runt och känner sig osäker och känner att nått inte är som det ska i ens relationer trots att man inte har någon verklig konflikt med någon. Jag har fått påminna mig om det här ofta, typ it's not you, it's the pandemic.

Till skillnad från mycket annat som skadats av pandemin är vänskapsrelationer ändå som tur något som, i de flesta fall, går relativt lätt att bygga upp igen när vi kan börja träffas som vanligt. Men att träffas som vanligt betyder ju så klart olika saker, för vissa vänner betyder det att kunna resa mellan kontinenter, för andra att sportlovet tar slut och dagis öppnar igen.